

กุหลาบเย็บหม

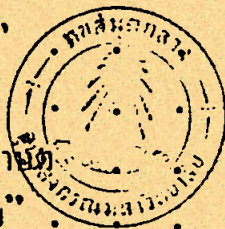
นิพนธ์วิสาขะภาค

พระพุทธศักราช ๒๕๐๘

(ปีที่ ๒ เล่ม ๑ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๘)

พุทธพรชัย คำฉันท์	คณะ ไทยเขมม	หน้า ๑
คำสนานุสรณ์	"ก. ส."	" ๔
ฉันท์พุทธอภิวาสกุฎี	"พินธุราม"	" ๘
ฉันทะเล	"ครุเทพ"	" ๑๖
मारวิไชย	ขุนสุนทรภานุ	" ๒๔
ผลธรรม	"สมห้หอม"	" ๓๕
ธรรมมิกถา	"อ. น. ก."	" ๕๓
วิสาขะ	ร. อ. ท. พล้อยพรปรีชา	" ๕๗
พระพุทธศาสนา	"ศ. อ. บ้านกระทุ่ม"	" ๗๔
พระพิมพ์พุทธไค้	"ทองปถม"	" ๘๑
ทิศหก	"วาสนา"	" ๘๖
วิสาขบูชา สุขคาถา	"ฉ. ล. พิษยญาติ"	" ๙๔
พุทธภาสิตานุสรณ์	"อุบลวรรณ"	" ๑๐๘
เกษมสรมะ	"จ. ส. บ้านหล่อ"	" ๑๑๐
เทวรูปศักดิ์สิทธิ์	"อายัดโฆษ"	" ๑๑๑
วิชชานารี	จ. จันทรอุทัย	" ๑๕๑
สารเขมม	"ศรีสุวรรณ"	" ๑๕๓
ครวีของไทยเขมม	"หลานแม่ครัวหัวบ้าน"	" ๑๕๖
ปริศนาวงเวียน	"เทศะแพทย"	" ๑๖๔
หมายเหตุเขตกตึก	"ศรีศรียานนท์"	" ๑๗๓

ท้องทะเล

ของ

ตรีเชษฐ

ใคร ๆ ก็รู้จักกับต้นเต๊อ ท้องทะเล
 แกเคินเรือมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่, ตั้งแต่เป็น
 ลูกเรือจนกระทั่งเป็นนายเรือ ตั้งแต่ใช้เรือ
 ไบจนกระทั่งเรือกลไฟ, เกาะแก่งแอ่งอ่าว
 ทุกซอก ทุกทาง ทั้งฝั่งตะวันตก และ ตะวันออก
 แห่งอ่าวสยามอยู่ในใจแทบหมก, แกเป็นลูก
 ทะเลอยู่กับทะเลจนกระทั่งเมื่อซันยกฝั่งแล
 ไม่เห็นฟ้าจนน้ำแกเปลี่ยวปล่าวใจ ให้บัง
 เกิดความหวาดเสียวต่อยงซึ่งที่ขลุ่ย, จะ
 แลไปทางไหนก็คันทา ความกลัวของ
 แกรวกกับเรากลัวทะเลที่อ้างว้าง แลไม่เห็น
 ฝั่งผ่านหวาดเสียวฉะฉนั้น. ชาวทะเลให้
 ฉายาแก่ว่าเต๊อท้องทะเล, พอเกิดใช้นาม
 สกุลกัน นายอำเภอก็เลยแนะนำให้ตกลง
 ทะเขียนเอาฉายานั้นเป็นนามสกุลเสียก็เก็บ
 แกก็ยกมือไหว้ “แล้วแต่ใ้ทำเดชะขอ

รับ” ตั้งแต่นั้นแกจึงเห็นชื่อว่า นายเต๊อ
 ท้องทะเล แทนที่จะเห็นว่า กับต้นเต๊อทุก
 ครั้งตั้งแต่ก่อน.

“ใจพ่อเที่ยง” แกพดกับคันทนของแก
 “อ้ายความฉะฉนั้นจะไม่เชื่อก็ไม่ไ้ฉะ” ทั้ง
 สองคนกำลังยืนอยู่บนสะพานคากฟ้า เรือปะกา
 รังซึ่งกำลังแล่นผ่านเขาสามร้อยยอด แล
 เห็นไกลลึบ ๆ.

“ผมเคยเป็นข้าเชื่อนมาครั้งหนึ่งตั้งแต่
 ยิงหนุ่ม ๆ และยังอยู่บนบก เมื่อครั้งกระนั้น
 ฉนั้นอะไรเป็นทวยไปหมก แต่พอเลิกทวย
 ผมก็เลิกฉนั้นทวย. นาน ๆ ก็ฉนั้นลตคตฉนั้น
 หนึ่ง มาค่อนนี้มาเตรีกเตร่เสียในทะเล ภู
 ไม่ค่อยฉนั้น นอกจากเวลาถึงท่า ฉนั้นยก
 ไปเที่ยวกินก็กซื้อย ถูกหนวกเท่าเขากระ
 ท่ายเข้าไปทำทองเพื่อ, ฉนั้นแหละจึงฉนั้น

ต่าง ๆ นานา บางทีก็ต้องตกใจที่คนลูกซิ่น
กินยาากลางคืน."

"จริงซี อ้วนซิ่นที่เมืองประเวศเมื่อครุส
จีน ผันก็ขอให้ยาพ่อเที่ยง และอยู่เวรแทน
ชอยู่สองวัน."

"ซอรัย ผมนั้นใจอ่อน ซักเพื่อนไม่ค่อย
ได้ เขาชวนสนุกก็สนุกไปซิ่นนั้นแหละซอรัย
แต่ครุส เขียวมนไม่สนุก เหมือน เมื่อครั้ง
กระโนนเสียแล้ว."

"ทำไม ไม่มาห้วยจะผันทหรือ?"

"ทั้งนั้นแหละซอรัย. ครุสแต่ก่อนจะ
เลือกเล่นอะไร? ลูกกระขององแวงคนแก่คน
เฒ่ากูมันสนุกกันไปทุกหนทุกแห่งแหละซอรัย
ยิ่งต้องสำเพ็งด้วยละก็แล้วกันเที่ยว บ่อนไป,
บ่อนถั่ว, บ่อนไฟ, สี่โมงวลัก หลลามไป
ตลอดทั้งสองข้างทาง เล่นไม่ชนะ."

"แน่ละ พ่อเที่ยง กระเข้า ของใคร ๆ
มันก็มีกระไป เทรวมลง กระเข้า เจ้ามือ หก
จริงไหม?"

"จะว่าไป ผมนไม่ค่อย แพ้เปรียบนักเอง
หรือซอรัย เต้นก็เล่นจริงที่เขียว, ใคร
ระโกงผกสขัยถูกผกโกงเสียก่อนแล้ว. แต่
ซิ่นพินซ์ซิ่นยาลนั้นแหละ โกงเขาขำก เพราะ
เขาไม่โกงใคร. เป็นแต่เขาเขาเปรียบไม่
ว่าใครเท่านั้น."

"แต่เรื่องผันทว่าไงพ่อเที่ยง? คนนั้น
ผันทไปควายน."

"เอานั่นไม่ได้ซอรัย อย่าไปเอาใจใส่มัน
แหละสิ โดยมากมันเอานั่นไม่ได้. นาน ๆ
ก็ไปแน่เข้าสักครั้งหนึ่ง เช่นเมื่อสี่สัปดาห์
คราวนั้นเขาว่าคาซิ่นแกผันทว่าผันทมาออกให้ แต่
เสียงที่โยกกันมันมากมาย เอานั่นไม่ได้,
ทางคนก็ว่าแกเป็นคนเลี้ยงผี. ยางคนก็ว่า
แกเองเป็นผี. จะเป็นกะสี่กะหังอะไรกะมี
ซอรัย. ผมนว่าไม่เชื่อเสีย ทั้งหกแหละสิ
เรา มัน เป็น ชาว ทะเล พอ ซิ่นบล ที่ละ ทำไม
กะมัน ได้ ยินเสียงต่าง ๆ เราก็ออกฟังไม่
ได้เสียด้วย."

"เทศที่ผันทถามพ่อเที่ยงถึงเรื่องผันท ก็
เพราะผันทเองได้ผันทไป และมีคนคล้าย ๆ กับ
เรื่องผันทผันทเคยได้ ยินมา คือเขาเล่าว่า
กับคนเรือคนหนึ่ง ผันทว่ามีเสียงมาออกว่า
เขนหัวเรือออกนอกสักหน่อย ผันทเข่นดัง
สามหนในคืนเดียวกัน เขาก็เขนหัวเรือออก
ไป ไม่ซำก็พวยเรือลำหนึ่งกำลังระม, เขา
ได้ช่วยคนในเรือนี้เรือคายได้หมด พอ
คนที่สุด ลง จากเรือ ๆ ก็ระม ถึง ลงไป สู่ท้อง
ทะเลลึก ผันทว่าอย่างนี้แหละพ่อเที่ยงจะว่า
ควรเชื่อหรือไม่ควรเชื่อ?"

"ถ้าจะให้ผมนเชื่อ ผมนก็เชื่อว่ามันเป็น

เรื่องโกหกทั้งเพ คนเคราะห์ร้ายที่คงตาย
ในทะเลเพราะเรืออับปางมีเสมอทุกขัย ทำไม
คนในเรือดำน้ำวิเศษอย่างไรจึงจะต้องรอดถึง
ผู้เข้าฝันให้คนช่วยเขารอด? ถ้าผู้ช่วยบ้าง
ไม่ช่วยบ้างผู้ระบุกิจกรรมอย่างไร? ผมกลัว
ว่าคนเราเอาความร้ายไปใส่ให้ผู้อื่นบ้าง อย่าง
เรื่องตาชั่งกับล้อคกระวี."

"ฉันไม่ใช่คนเชื่อผี แต่ก็ไม่มีความ
รู้ที่จะปฏิเสธเรื่องผีเหมือนกัน. ถ้าหากว่า
ผีมีจริง ก็คงมีทั้งผีที่ชั่ว ผียุติธรรม
ผียุติธรรม แยกเคี้ยว กับ คนเรานี้แหละ
พอเทียบ."

"ข้อนั้นเห็นจะจริงซอรัย แต่เราเคยๆ
ไว้อ่าไปเชื่อหรือไม่เชื่อ อย่างคุณว่าเมื่อ
นั้นแหละผมเห็น."

"ไม่ใช่ เกี่ยวกับฉันไปว่าให้เบนหัวเรือ
ออกสักเฉียงใต้ ๒๕ องศา, แล้วกลางวันๆ
นั่งไป ก็ฝันอีก แต่คราวนี้ให้เบนออก ๔๕
องศา เมื่อเช้าฉันนึกทำเฉยเฉย แต่กลาง
วันฝันอีก จึงให้รู้สึกหัวโนไปว่า ถ้ามี
เรือต้องการให้ช่วยวิ่งๆ ไม่ไปช่วยก็โง่โง่
ร้ายเต็มที."

"ฝัน ๒ ทนไม่ควรกัน ผมก็เห็นว่ามัน
ไม่น่าเชื่อเสียแล้ว."

"นั่นน่าซี, ถ้ามันเหลวไหลไม่ควรเชื่อ

ก็ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป เกี่ยวกับมันไม่เหลว
ไหลเสียพอเทียบ ตั้งแต่ฉันฝันเมื่อคืนแล้ว
เรือเราก็เอนไตที่ต่อมาอีกตั้งแปดชั่วโมง. ฝัน
ครั้งหลังนี้จึงให้เบนออกสักมากเข้า คุณเป็นผู้
บอกไต่คำนวณถูกต้องแล้ว นี่สิมันทำให้
ยากใจนัก."

"ซอรัย ก็น่าปลากใจอยู่. กับข้าวใน
เรือเราเมื่อเย็นวานนี้และเมื่อเช้านี้ คุณไม่มี
อะไรที่เป็นของท้องขึ้นเลย."

"จะจริง หรือไม่จริงก็ตาม เกี่ยวกับ
เรื่องนี้ฉันนึกถึงว่า เราจะทำโง่โง่ร้ายไม่
ไต่ เราเบนหัวเรือ ออก ก็อ้อมไปนิกหน่อย
ไม่เป็นการออกจากทางของเรา ถ้าไม่พบ
อะไรเราก็เบนเข้าเสียตามเดิมก็แล้วกัน."

"ผมก็ไม่ว่าอะไร หรือ ซอรัย คุณก็
เป็นกับฉัน การตั้งเข็มเรือมันออกจะแล้ว
แต่คุณ คุณจะเอาอย่างไรผมก็ไปอย่างนั้น
ระวังอย่าให้เจ้าของเรือ ท่านชานายเอาที่หลังก็
แล้วกัน."

"ก็แล้วพอเทียบๆ หมายถึงข้อฉันจึงเกือบ
สติ ฉันไม่โกรธคนที่หมายก็เลย เอาละเรา
เบนหัวเรือ ออก ยอมอ้อมเอาหน่อยแต่กับ
การห่างฝั่งออกไปสักไต่ ลมหนุนท้ายแรงเข้า
เรือก็จะแล่นเร็วเข้า บางทีจะไม่เป็นการเสีย
เวลาเลย. เราจะตั้งเข็มเกินออกเช่นนั้น

กระทั่งอาทิตย์ตกดิน ถ้าไม่พบอะไรเราก็จะ
เขนเข้าหาทางของเราใหม่ต่อไป."

เวลา ๕ ล.ท.เศษ ก็ยักันเล่อร์ร้องเรียก
นายเที่ยงกันหนให้ วิชชไนไปยอนสพานภาคฟ้า
แล้วชี้ให้กอะไรข้างหน้า นายเที่ยงร้องว่า
เรือไซ้ะจำยอัยปางแน้แล้ว เสากระโคง
เหลื่อครึ่งเกี้ยว ไบหักสับันทมก กลางลำ
ปรี่ม ๆ น้ำ คุเหมือนมีคนอยั่ที่ ท้ายยาหลี่
จะเป็นก็คนไม่ทราบ. นายเที่ยงไ้ วิชชไนสั่ง
ให้คนเรือกรรเจียงออกไปช่วยทันที. พอ
เรือของ นายเที่ยง เข้า ไป ใกล้ ก็ แล เห็นเรือ
อัยปางลำนั้นลอยกระพือมน้ำเหมือนซุง มี
คนอยั่ที่ท้ายยาหลี่คนเกี้ยว ยืนเกาะประทุน
แลศูเรือกรรเจียงคาเหมือน เหมือนไม่ไ้
เกิกเหตุการณะอะไรเลย.

"ใครเป็นกัยกันเรือลำนี้ ?" นายเที่ยง
ตะโกนถาม

"อ้วนอ ลอมาทำลาย?"

"คนของลอไปไหนทมก? อ้วนเห็นแต่
ลอคคนเกี้ยว."

"อี่เล่นกันอยั่ข้างล่าง คนหนุ่ม ๆ เบียะ
อกสนุกไ้ หลือ ? ลอไม่ต้อง เข้ามาไ้
เลื่ออว."

นายเที่ยง เทียบเรือ กรรเจียงเข้าไปข้าง
ท้ายยาหลี่โดยมิไ้ ไ้ค้อย.

"บอกว่าย่าเข้ามา เวลานั้น อ้วนไม่ลัย
แขก หมูอ้วนของอ้วนมน้ำตาย อ้วนกำลัง
ไว้ทักชลือลั้ใหม่?"

นายเที่ยงผลูเรือพลางพคพลาง "ลอ
เป็นย้าหรือ เสากระโคงก็หัก เรือก็จมปรี่ม
น้ำ ถ้าอ้วนมาซ้าไป สักหน้อย ลอจะต้องช
ย้อแหง ตาม หมู อ้วน ของ ลอไป ลอ รู้
ควี่ใหม่?"

"วะ เสากระโคงหักจริงชี่ อ้วนก็ไม้ทัน
ลือ ไม่เป่งลายหักอื่ก็ยั้งเหลื่ออยั่ลือไม่ไ้
กัยกัน กงการอาไลของลอ?"

"อย่าพคมากไปเลย ลอกระโคง
มาในเรืออ้วนเถอะ จะไ้ไ้ไม่ต้องตายเหมือน
หมู น้ำจะดังควี่ลือแล้วรึใหม่?"

"ลือเป็นย้า อ้วนเห็นกัยกันเลื่อ จะไ้
ทังเลื่อไ้ทลือ ? เลื่อค่าน้ำ ก็จัยปลากิน
ล่าย ไม่มีหมูกินไม่จัยปลากิน ลือจะกิน
อะล่าย?"

"เอาเถอะ ลอไม่ย้าจะว่า อ้วนย้าก็คาม
กัยกันเรือ ของอ้วน สี่ให้ อ้วนมา รัยลือ ๆ ไปหา
เขาก่อนก็แล้วกัน."

"วะ อ้วนไม่ลั้จักเขาก ๆ ก็ไม่ลั้จักอ้วน ๆ
จะไปหาเขาทำลาย? ลอมันพวกโรรสลัก
ใครจะไปไว้ ไรมันล่าย? ลอไปให้หัน อ้วน
ยี่นเล่นเป็นสยาย ไม่อยากให้ใครลยกวน

อ้วไม่ยอมยกกับมึงอีก ใสหัวไป."

นายเที่ยงโกรธเลย ผลักเรือออก ตักกรร เขียงกลับไป เรือของตัว แล้วรายงานต่อกับต้นทุกประการ; แต่ถนัดแต่ไม่ยอมเป็นข้าด้วยอีกคนหนึ่ง จึงไม่ยอมโกรธคนข้า กลับโยน กุญแจมือคู่หนึ่ง ลงในเรือกรรเขียง สั่งให้นายเที่ยงกลับไปจับตัวเจ๊กคนนั้นมาให้จงได้ ถ้าจำเป็นจะต้องมีคดีให้มัด แกยออกว่าที่จะยอมให้คนพรวชีวิตของตนตามความพอใจของเขานั้นยอมไม่ได้ ถึงเขาจะบีบบังคับหรือเป็นอะไรก็ตาม.

เวลาโพล่โพล่แล้ว นายเที่ยงต้องรีบร้อนไปทำหน้าที่ให้เสร็จก่อนค่ำ พอไปถึงก็แผ่นขันเรือ ไม่รอเรวอย่างคราวก่อน. เจ๊กคนนั้นไม่ยอมมาด้วย นายเที่ยงแกลงขันกุญแจมือค้ำเข้าให้ แล้วก็ช่วยกันฮ้มเอาตัวลงเรือ. อากาศทะเล กระเทือนไปด้วยเสียงไล่ไล่ตลอศทาง ตั้งแต่เรือใบจนกระทั่งถึงเรือกำปั่น.

กับต้นเด้อ รัชแซกของแกลในห้างชาลนกล่าวโอภาปราศรัยว่า "ฉันเสียใจมาก ที่ต้องไขว้ชีวิตรุนแรง. การที่ท่านไม่ยอมออกจากเรือ ตลอดเวลาที่เรือ ยัง ลอย อยู่ไต่ นั้นเป็นการสมควรแก่ผู้เป็นนายเรือยิ่งนัก. แต่เรือของท่านจะไม่อยู่เหนือน้ำไต่ อีกอีกมากน้อย

ฉันจึงจะยอมให้ท่านทำการฆ่าตัวเองไม่ได้."

"ถอดปุ่แจมือ เหลือบนี้ อ้วต้องการจะใช้กำปั่นของอ้วขับไล่ให้ โคลงหัก."

กับต้นเด้อตอบว่า "ชอบใจแล้ว ฉันยังต้องการรักษาโครงของฉันทัวไม่ให้หักก่อน ฉะนั้นฉันก็ยังไม้ออกปุ่แจมือให้ท่านก่อน."

"ลือเป็นโจรสลัด มาจับอ้วใส่ปุ่แจมือ ลากอ้วจากเรือของอ้วมาซึ่งไว้ ทล ลือเอาค่าไถ่ลือ?"

"ใครจะได้ลือ? ที่เมืองจันทอ้วไม่เข้าใจด้วย แต่ที่เมืองไทยคงไม่มีใครต้องการได้ลือแน่."

"ไม่ต้องพกมาก ส่งอ้วคงไปลืออ้วก็เลียบวง อ้วไปลึงซิวเจา อ้วจะเอาลือของคาง ฟ้องลือเบี่ยงโจรสลัด ลือก็ถูกทักหัวลือหมาย? เมืองซิวเจาไม่ยอมเอาโจรสลัดไว้ ทักแฉ่งลึงเลียบ."

กับต้นเด้อ หัวเราะรึว่า "จริงซี มีน้ำเต่าในทะเลเงินจึงเต็มไปด้วยโจรสลัด. พ่อเที่ยง พาแซกของเราไปเข้าห้องเสียบที. ฉันทเรวจากนั้นนานไป ฉันทจะพลอยเป็นข้าเพราะเกิดขรรคาลโทชะขันทัว. จงรักให้มึคนคอยคแลให้เขาได้ความสุขตามสมควรที่เราจะรักให้ไว้."

คืนวันนั้น อากาศใน เรือ ปะการัง ย็นย่อน

เต็มที ภาวการณ์ไปด้วยเสียงโกล้อด คั้นย้ง
 รุ่ง พวกในเรือพากันนอนไม่หลับ และข้น
 ถึงความมอควิแห่งกับคั้นของควิ ย้งคั้นหน
 ย้งเป็นคนข้นมากที่สุด ควิกับคั้นเด้อเอง
 ก็ไม่ไค้นนอนเหมือนกัน จึงไม่มีโอกาสจะ
 ฝันว่าอะไรทำอย่างไรต่อไป พอรุ่งเช้าผอญ
 นกไค้ จึงเรียกนายเที่ยงมายบอกไว้

“วันนี้เราส่งแขกของเวา ขันยก เลี้ยเด็ก
 หรือ? ขันวอไปหลายวันอากาศเลี้ยหนัก
 เข้าทุกทีจะเกิดพายุขุแควมขัน.”

นายเที่ยง แสดงความวิตกว่า คนข้น
 เช่นขันปล่อยจะตายเลย เพราะแถบนี้เป็น
 ย่างนั้น.

แต่กับคั้นเด้อรับประกันว่าไม่เป็นไร นาย
 เที่ยงจึงเพียงแต่บอกทำตามใจ และขอควิ
 ว่าอย่าค้อให้รับหน่าที่เป็นผู้ไปปล่อย เหมือน
 เมอควรวไปเอามา. กับคั้นเด้อห้ามไม่ให้
 วิตก เพราะแก จะเป็นผู้เอาไปปล่อยเอง
 จึงระไค้.

พอเรือกรรเชียงถึงฝั่ง กับคั้นเด้อก็ขัน
 ฝั่งรุ่งมือแขกของคนขันไปค้วย. นายเที่ยง
 ผู้ขอตามไปค้วยนั้ง อยู่ข้างท้ายเรือไม่นึกไว้
 ใจ กลัวจะมีเหตุขันกั้มกับคั้น จึงกระโศก
 ขันวากเรือตามไปอีกคนหน่ง พอถึงบนฝั่ง
 กับคั้นเด้อก็ถอดกุญแจมอแล้วบอกให้ จันคน

นั้นกลับไปลงเรือของตนเองตามขอใจ ส่วน
 ควิเขาก็กับพวกกลับลงเรือกรรเชียง ะผละ
 ออกจากฝั่ง จันนั้น กรวาก เข้าจับเรือไว้
 ร้องว่า

“ลือค้อส่งอ้วให้ เถงเลออ้ว ลือเอาก้ว
 มาจากไหนค้อส่งอ้วที่นั้งจึงจะใช้ล่าย.”

“ช่างเด้อะพอแล้ว” กับคั้นเด้อตอบ
 “ลือจะปลอยให้อ้วตายทันลือ? อ้ว
 เวาข้าวที่ ไทงกิน? ลือ ค้อ พาวอ กลับ
 ไปล้วย.”

“อ้วนอนไม่หลับคั้นข้งรุ่งแล้ว ถ้าค้อ
 อดนอนอีกค้อไป เรือของอ้วก็จะพลอยอ้วย่าง
 เหมือนเรือลือ.”

“อ้วก็อดนอนเหมือนอ้ว ลือ นกกว่า อ้ว
 จะอดนอนอีกล่ายลือ?”

“ถ้าเช่นนั้นลือรับว่า จะ ประพฤติควิเวียบ
 วัลยในเรือของอวกระนั้นหรือ?”

“อ้วไม่ค้อลือ ลือให้อ้วไป ลี้ ๆ ก็
 แล้วง.”

“อ้วนกว่าลืออยากตาย จึงอยากจะอยู่
 บนเรือจม ถ้าเรือลือยังไม่จมอ้วก็พาไป
 ลั้งไค้ แต่ขันนเรือของลือข้อยันทะเลแล้ว
 ลืออยากตาย ๆ ทุนกไค้ ถ้าไม่อยากตาย
 เकिनไปก็คงพบบ้าน.”

“โดยบอกว่าอ้ออยากตาย? อ้อ อยาก
อยู่ในเลอของอ้อ เลออ้อมล่ายหลือ? ไม่
เช้ออ้อจะพาสไปล.”

“จ้างให้อ้อก็ไม่ไป อ้อไม่ใช่น้าเหมือน
ลธ อ้อช่วยลธพอแล้ว อ้อไม่จำเป็นจะช่วย
ลธมากไปกว่านี้ ถ้าลธอ้ออยากไปในเรืออ้อ
ลธต้องไปอย่างคนโคยसान และต้องประ
พฤคิคว้อย่างคนโคยसान.”

เจ้าคนนั้เรื่องไ้อ้ยา แล้ว ก็ พยักหน้า
กระโถกตงเรือกรรวเซียง. อากาศทั้งแต่ฝั่ง
จนกระทั่งถึงเรือใหญ่เงี้ยบสงก ฝคกบเมือ
ขามา. พอถึงเรือ จันคนนั้ ก็ เข้าห้องบัก
ประคูนอนเงี้ยบ พอถึง นครศรีธรรมราช
เรือจอดส่งสินค้ำวขสินค้ำอ้อยันหนึ่ง ต้นหน
มารายงานค้อกบตันเด้อว่า จันคนนั้หาย
ไปไหนไม่มีใครทราบ แต่คงไม่กระโถก
ตงทะเลเป็นแน่นอน เพราะพวกเรือจ้างกลับ
มาโงะว่า มีจันโคยसानขึ้นบก คนหนึ่งไม่ให้
ค้ำจ้าง พอเรือถึงฝั่งก็กระโถกผลลวหายวูบ
ไปกล้ายล; กบกระลาตีในเรือก็ไค่บินจันคน
นั้พค เมือ เรือจวนจะ ถึง นครศรีธรรมราชว่า
เขาไม่ไ้จันนอถ เขาเป็นลคจัน พุกไทย
ก็ชค ทพุกไม่ชคเขาแกล้งทำ เขาจะชน
บกกลับไปในครสวรรค เพราะไม่คคิจะบงคค
เรือทะเลค้อไป ะกลับไปยังค้อเรือมาก

อย่างเคยหากินมา อย่างครั้งยังไม่ร่ำรวย. ะ
พวกกระลาตีถามว่าจะเอาเงินที่โหนเป็นค้ำเคิน
ทางไกลถึงเพียงนั้น เขาบอกว่าเขาไปแวย
เคียวก็ถึง เร็วกว่าไปรถไฟเสียอีก, พอ
มาเกิดแวยหายไ้จากเรือ แล้วก็แวยหาย
ไปบนคตลิ่ง และคเหมือนพวกกระลาตีหลาย
คนเห็นเรือลคที่ ชยปางวันนั้ อีก แวยหนง เมือ
เขานั้ จำพวกกระลาตีเรือประการังทุกคนพากัน
ออกอทานว่า “มีน้ำเล้า เจ้าคนนั้เป็นลค
แน่ ไม่ใช่คนเสียแล้ว.” ฝ่ายกบตันเด้อ
ซึ่งไม่เช้อลค พลอยขากทอนค้ำโคยसानของ
คนโคยसानแปลกนั้ไปหลายบาท แต่แก
ก็ไม่เสียใจ เพราะความจริงแกไม่นั้กว่าจะ
ไค่ค้ำโคยसान เป็นแต่ชู้เรียกค้ำโคยसान
เพื่อจะไค่ไ้ไม่ ค้องพากันออกตาหลยชยขำอน
เหมือนคินแรกเท่านั้น.

พอเรือออกจากนครศรีธรรมราชแล้ว คิน
วันนั้เป็นวันวิสาขบูชาคนมี กบตันเด้อประ
ชมคนในเรือ กระทำวิสาขบูชา สวคมนค้
เคินเคียนเสร็จแล้ว กบตันเด้อก็ขออานา
พระรัตนไตรยค้อมครองออย่าให้ลคเรือประการัง
หรือใครๆ, เช้อลค ทำให้เกิดหวากเสี้ยวใจ
โคยใช้เหตุ แต่่นันลคเรือประการังก็ค้อย
สขบายใจ; หายหัวนั้หวากสค้กถลัว และ
หมคเสียงโงะเรื่องเจ้าลคค้อว.

นายเถ่อ ท่องทะเล ผู้มีอายุ ๗๐ เศษ เลิกการ
 เคนเรือ ปลูกชวาไปตั้งบ้านเรือนทำสวนมะพร้าว
 อยู่ท่าเกาะสมุย วันหนึ่งเวลาลมพัดเย็นสบายหลาน
 เล็ก ๆ ห้อมล้อมอยู่รอบตัว เพื่อระฟังนิทานที่แก่เคยเล่า
 ทุกวันที่หลานไม่ถือ ได้เล่าความฝันแปลกของแก
 ทั้งเรื่องให้หลาน ๆ ฟังตั้งแต่ต้น จนจบสวน.
 เมื่อจบแล้วหลาน พวกนั้นถาม เป็น เสียงเคี้ยว
 ว่า

“ปู่ เจ๊กผีคนนั้น
 ชื่อ อะไร?”

